பயனில சொல்லாமை:

- பல்லார் முனியப் பயனில சொல்லுவான்
  எல்லாரு மேள்ளப் படும்.
- நீர்மை நிறைவொடு நீங்கும் பயனில
  நீர்மை யுடையார் மொழின்.
- பயனிலவாஞ் பாராட்டுவானை மகனெனல்
  மக்கட் பதடி யெனல்.
- நயனில சொல்லினுஞ் சொல்லுக சான்றோர்
  பயனில சொல்லாமை நன்று.
- சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
  சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்.

தவிர்தல்:

- தீயவை தீய பயத்தலாற் தீயவை
  தீயினு மஞ்சப் படும்.
- மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழின்
  அறத்தொடுஞ் சூழ்ந்தவன் கேடு.
- பிறனல்ல தீயவை செய்யற்க செய்யின்
  தன்னுயிர்க் கீறாகி யாங்கு.
- தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழறன்னை
  தீயா வழியுணரற் பாற்று.

ஒப்புரவறிதல்:

- ஆற்று நுதியா வுயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
  தொற்றாரின் றாகெடுங் கால்.
- ஊருணி நீர் நுணாற்றாற்றே உலகவாம்
  பேரறி வாளன் திரு.
- பயனீயா னல்கிப் பழுத்தற்றாற் றேல்வர்
  நயனுடை யாள்கட் படின்.

ஈகை:

- வறியார்க்கொன் றீவதே ஈகைமற் றெல்லாம்
  நிறையறிந்து நீர துடைத்து.
- இன்னாது இரக்கப் படுதல் இரந்தவர்
  இன்னாமுகங் காண்பது மன்று.
- ஆற்றுவா ராற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை
  மாற்றுவா ராற்றலுந் தின்.
- இற்றவர்க்கே மிண்ட மறியார்கொல் தாமடைதல்
  வைத்துடற்கே வன்க ணவர்.
- சாதலி னின்னாது தில்லை இனிதாவ
  ஈத லினையதொன் றில்.

புகழ்

- ஈத லினையது வாழ்தல் அதுவல்லது
  ஊதிய மில்லை உயிர்க்கு

- நித்தம்யோற் கேமெனாதுந் தாக்காமே
  வித்துகர்க் கல்லா லரிது.
- தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
  தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று.
- புகழ்படு வாழாதார் தன்னோவார் தன்னை
  இகழ்வாரை நோவ தெவன்.
- வசையெனப் வாழ்வாரே வாழ்வார் இசையெனப்
  வாழ்வாரே வாழா தவர்.

அருளுடைமை:

துறவறவியல்

- அஃகி யகலாது அறுவாய்க்கு நல்லவை
  நுண்ணிய நூலாரு முடைத்.
- அருளென்னுந் தண்ணீரா லாக்கி யிருளறுத்
  தீங்கு நெறிவிளக்கு மாறு.
- அருளில்லார்க் கவ்வுலகமில்லை யாதெனில்லார்க்
  கிவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு.
- வலியார்முன் தன்னை நினைக்கதான் றன்னின்
  மெலியார் மேற் செல்லு மிடத்து.

புலான் மறுத்தல்:

- தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பான்
  எங்ஙனம் ஆளும் அளி.
- அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஆன்றான்
  உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று.
- கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
  எல்லா உயிரும் தொழும்.

தவம்:

- வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் றேய்தவம்
  ஈண்டு முயல்வ தறிவு.
- சுடுதீ சுடாதம் பொன்போ லொளிவிடுந் தன்னஞ்
  சுடுதீக் கடுத்தன்றிற் றவர்க்கு.

கூடாவொழுக்கம்:

- வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
  ஐந்து மகத்தே நகும்.
- நெஞ்சின் துறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
  வாழ்வாரின் வன்கணா ரில்.
- மனத்துக்கு மாசாக மாண்டார்க் கானா
  தனைத்தாற்றி யொழுகு மாறு.
- மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
  பழித்த தொழித்து விடின்.
- வலியி னிலையாமை யான்வல்லு வேம் யென்றும்
  புலியான் றொடர்ந்தற் றேம் யார்க்கு மேய்ந் தற்று.